

Beton, saa synes det at fremgaa af den ærede Ministers Udtalelser, at han nok troede, at det kunde gaa. Jeg har, da jeg læste denne Bestemmelse faaet det fikke Indtryk, at den ikke er dikteret af en Meierimand, af en i Saget hjemmehørende Mand. Det vil jo staa klart, at et Gulv af den Bestaffenhed vil have en meget kort Varighed. Hvad er det, der foregaaar paa disse Gulve? Det er en Behandling med Meieriredskaber, som ikke længer ere af Træ, men af Metal, og det som egentlig kommer til at berøre Gulvet, er stærke, tykke Jernbaand og Kanter, hvorpaa disse Mælke- og Flødebøtter og alt det, de bruge derinde, hvile. Et saadant Gulv vil jo blive oprevet paa meget kort Tid, og disse Ujævnheder, som derved opstaa, vilde meget vanskelig lade sig fjerne, for ikke at sige, at det næsten vilde være umuligt. Naar den høitærede Minister mener, at disse Gulve ere at foretrække fremfor andre, fordi de kunne blive tættere, skal jeg tillade mig at mene, at et Gulv, lagt enten af haardtbrændte Mursten eller Fliser og hvor der saa i Fugerne er nedledet noget tyndt, men stærkt holdende Cement, kan blive et Gulv, som kan staa imod, næsten hvad der hydes. Jeg har ogsaa tænkt mig Muligheden af, at et Gulv i et Meieri, belagt paa denne Vis med et eneste Lag Smaasten, hvorover der er lagt et meget stærkt, tykt Lag Cement, vil have ulige større Modstandskraft end et Gulv af Tjærebeton. At Tjærebeton ikke skal afgive Lugt, kan jeg ikke indrømme, og jeg tør nok sige, at naar et Meieri, anlagt paa den Vis, bliver stillet hen et Par Maaneders Tid for at tørres, og saa Sommervarmen kommer, skal det nok vise sig, at Lugten af Tjæren skal trænge igjennem, saa at jeg nok gad se, om man i et saadant Lokale kan lave rent og godt Smør med udmærket Aroma. — Bestemmelserne i §§ 4 og 5 finder jeg meget fornuftige; det er Foranstaltninger, som enhver fornuftig Mand selv vil foretage. — Med Hensyn til Bestemmelsen i § 7 var det ærede Medlem her ved Siden af og den høitærede Justitsminister enige om, at de der omtalte Urenligheder og Slam skulle under alle Omstændigheder desinficeres. Det er muligt, at Paragrafen skal forstaaes paa den Maade, efter som der jo staa, at de skulle „ufædeliggjøres ved Desinfektion paa den Maade, som Tilsynet foreskriver.“ Men naar det altid skal være Tilfældet, enten der er Sygdom til Stede, i eller udenfor Meieriet, eller ikke, synes det mig at kunne blive noget generende i Længden. Naar der ingenjensomhelst Sygdom er, og der altsaa ingenjensomhelst Anledning er til at antage, at der skal

være Smitstoffer deri, skalde det saa ikke kunne lade sig gjøre at grave det ned i en Mødding? Nu ser jeg nok af Motiverne, at Sagtyndige gjøre gjældende, at det gaar ikke an; men jeg synes dog nok, at naar man lagde det paa en Mødding og gravede det ned, vilde det ikke gjøre stor Skade til dagligdags. Noget Andet er det naturligtvis, naar Tilsynet finder, at det er absolut nødvendigt, at det ufsadeliggjøres paa anden Maade. Med Hensyn til § 8 er jeg ligesom min ærede Sidemand den høitærede Justitsminister meget taknemlig for, at han har redigeret Paragrafen paa den Maade, som stet er. Jeg er ikke enig med den ærede 3die Landssthingsmand for 6te Kredts (Ahlfeldt-Laurvig) i, at vi Landmænd skalde ønske, at der tages saa yderliggaaende skarpe Bestemmelser, som f. Ex. at et helt Lager af Smør og Ost skal tilintetgjøres, fordi der opstaaer en begyndende Sygdom i et Meieri. Derimod er der Noget, som jeg mener, man absolut maa se lidt skarpere paa, det er Bestemmelsen i § 10. Der er en Sygdom, som er ved at blive meget almindelig udbredt i vor Befolkning, og den stammer maaste endogaa fra Kvægbesætningerne — det er den saakaldte Lungesyge. Hvis nu § 10 ikke faar en Forandring, saa vil det til enhver givne Tid kunne gaa saaledes, at denne Sygdom med tuberkuløs Karakter kan forplante sig gjennem Fælles- og Andelsmeierierne til Befolkningen, særlig fattige Folks Børn. Det vil meget let kunne forandres, naar vi lave § 10 en lille Smule om, saa at det bliver fastslaet, at det stadig bliver gjort til Pligt, at den Mælk, som udføres fra Meierierne, kun bliver tilbageleveret eller solgt, hvad man nu skal kalde det, i kogt Tilstand. Efter § 10, som den er affattet, kan det kun ske, naar det forlanges. Bliver det paalagt som Pligt, er man saa vidt muligt fikket fra den Kant mod denne Sygdom, som jeg nok tror, man i en nær Fremtid vil komme til at skjænke langt større Opmærksomhed end hidtil. Det var egentlig for at pointere dette, at jeg har bedt om Ordet. Med Hensyn til de øvrige Paragrafer er jeg enig i, hvad der er blevet sagt fra flere Sider, navnlig ogsaa det Urimelige, der er i, at denne Frist af 6, eventuelt 9, Maanedes, skal bringes til Anvendelse ogsaa overfor de bestaaende Meierier, og jeg antager ogsaa, at denne Bestemmelse under et Udvalgs Behandling vil blive grundig forandret. Bigeledes finder jeg det urimeligt, at „Bestyrelsen“ skal være ansvarlig under de givne Forhold; skalde det ikke være muligt at indsette „Bestyrelsen“ og „Eieren“? Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget paa det